

Első fejezet

SZILVA A MARSRÓL

David Starr épp a férfira nézett, s így látta, mi történt. Látta, amint a férfi meghal.

David türelmesen várt dr. Henree-re, és közben élvezte a Nemzetközi Város legújabb éttermének hangulatát. A mai este lett volna az első igazi ünnep azóta, hogy megszerezte a diplomáját, és teljes jogú tagja lett a Tudományos Tanácsnak.

Nem bánta, hogy várnia kell. A Csúcs kávéház még mindig ragyogott a friss, színes szilikonfestéktől. Az éttermet egyenletes, szórt fény világította meg, de a hangulatvilágítás fényforrásait nem lehetett látni. David asztalának a falhoz közelebb eső végén egy ragyogó kis kocka állt, parányi térhatású kép látszott benne a zenekarról, amely halk háttérzenével töltötte meg a termet. A zenekarvezető pálcája egy körömnyi lézerbot, az asztal természetesen Sanito típusú, a teteje térerős szerkezetű, amely a szándékos villódzást kivéve teljesen láthatatlan.

David hideg barna szeme végigpásztázott a fali fülkébe rejtett asztalokon, nem épp unaloműző szórakozásként, hanem mert jobban érdekelték az emberek, mint a Csúcs kávéházban összehordott tudományos kacatok. A tértévé és az erőterek tíz éve valóságos csodának számítottak, de mára mindenki elfogadta őket. Az emberek ugyan nem változtak, de még most, tízezer évvel a piramisok építése és ötezer évvel az első atombomba felrobbantása után is az emberiség megoldhatatlan rejtély és nem halványuló csoda volt.

Az egyik alkóvban fiatal lány ült csinos köntösben, és halkán nevetgélt a vele szemben ülő férfival; a férfi középkorúnak látszott, kényelmetlen ünneplő volt rajta, és épp a menükombinációt kopogta be a robotpincérbe; a felesége és a két gyereke súlyos pillantásokat vetettek rá; két üzletember lelkesen vitatkozott a desszert fölött.

Akkor történt, amikor David szeme rávillant az üzletemberekre. Egyikük arcát előntötte a vér, görcsösen megrándult, és megpróbált fölkelni. A másik felkiáltott, kinyújtotta a karját, bizonytalan mozdulatot tett, hogy segítsen, de a társa addigra már összezsugorult, és kezdett lecsúszni az asztal alá.

David a zavar első jelére talpra ugrott, és három lépéssel megtette az asztalok közti távolságot. Mihelyt a fülkében termett, az ujjával megnyomott egy elektromos kapcsolót a tértévé kockája mellett, mire egy fluoreszkáló mintás, ibolyakék függöny ereszkedett le az alkóv nyitott oldalán. Senkinek sem tűnt fel. A vacsorázók közül sokan éltek az intimitás effajta lehetőségével.

A bajba jutott férfi társa csak most tudott megszólalni. – Manning rosszul van – mondta. – Talán agyvérzést kapott. Ön orvos?

David hangja hűvös és kimért volt. Megnyugtató hang hallatszott belőle.

– Üljön nyugodtan, és ne csináljon zajt – mondta. – Idehívjuk az üzletvezetőt, aztán meglátjuk, mit tehetünk.

Megfogta az ájult férfit, úgy emelte föl, mint egy rongybabát, pedig az jócskán megtermett alak volt. Arrébb taszította az asztalt az egyik oldalra, amennyire lehetett, de ahogy megmarkolta volna, ujjai az erőtér miatt egy centiméterre elváltak az asztal lapjától. Felültette a férfit, kigombolta az ingét, és mesterséges lélegeztetést alkalmazott.

Davidnek nem voltak illúziói a gyógyulás esélyeit illetően. Ismerte a tüneteket: hirtelen vérbőség, kihagyó lélegzet, néhány perces agónia, aztán a vég.

A függöny szétnyílt. Az üzletvezető bámulatra méltó fürgeséggel jelentkezett a vészjelző hívására, amelyet David még akkor nyomott meg, amikor fölkel az asztaltól. Az üzletvezető köpcös férfiú volt, ókonzervatív szabású, feszes, fekete ruhában jelent meg. Arcán zavarodottság tükröződött.

– Valaki jelzett ezen a soron? – Mintha összetöpörödött volna, ahogy a szeme fölfogta a látványt.

A vacsora túlélője hisztérikus gyorsasággal kezdett hadarni.

– Éppen vacsoráztunk, amikor a barátom rosszul lett. Ami ezt az urat illeti, fogalmam sincs, hogy kicsoda.

David felhagyott az újraélesztési kísérletekkel. Sűrű barna haját hátrasimította a homlokából.

– Ön az üzletvezető? – kérdezte.

– Oliver Gaspere vagyok, a Csúcs kávéház üzletvezetője – mondta megrökönyödve a köpcös férfi. – A 87-es asztalnál szolt a vészjelző, odamegyek, üres. Mondják, egy fiatalember épp most rohant be a 94-es asztalhoz, jövök utána, és ezt találom.

– Megfordult. – Szólok a háziornosnak.

– Egy pillanat – mondta David. – Semmi értelme. Ez az ember halott.

– Micsoda? – kiáltott föl a másik vendég. Előre perdült és felordított:

– Manning!

David Starr visszahúzta a férfit, és az asztal láthatatlan lapjára szorította.

– Higgadjon, ember! Segíteni úgysem tud, és most nem szabad lármázni.

– Nem, nem – helyeselt gyorsan Gaspere. – Nem szabad megriasztani a többi vendéget. De figyeljen ide, uram, mégiscsak látnia kéne egy orvosnak ezt az embert, hogy megállapíthassa a halál okát. Semmifajta szabálytalanságot nem engedhetek meg az éttermemben.

– Sajnálom, Mr. Gaspere, de egyelőre megtiltom, hogy bárki is megvizsgálja ezt az embert.

– Mit beszél? Ha ez a férfi szívinfarktus miatt halt meg...

– Kérem, próbáljunk meg együttműködni, és hagyjuk a haszontalan vitát. Hogy hívják önt, uram?

Az életben maradt vendég tompán válaszolt: – Eugene Forester.

– Nos, Mr. Forester, pontosan tudni akarom, mit fogyasztott ön, és mit a társa.

– De uram! – Az apró termetű üzletvezető kiguvadó szemmel meredt Davidre. – Azt akarja sugallni, hogy az ételben volt valami, ami ezt okozta?

– Én nem sugallok semmit. Csak kérdéseket teszek föl.

– Önnek nincs joga kérdezősködni. Ki maga? Maga egy senki. Követelem, hogy egy orvos vizsgálja meg ezt a szegény párát.

– Mr. Gaspere, ez a Tudományos Tanács dolga.

David föltekerte a hajlékony fémszálas mandzsettát, hogy szabaddá tegye csuklója belső oldalát. Egy pillanatig csak a csupasz bőre látszott, aztán egy ovális folt kezdett sötétedni, majd elfeketedni rajta. Ezen belül apró, sárga fénypöttyök táncoltak és szikráztak, a Göncölszeker és az Orion ismerős csillagképét formázva.

Az üzletvezető ajka megremegett. A Tudományos Tanács nem hivatalos kormányügynökség, de a tagjai szinte a kormány fölött álltak.

– Elnézést kérek, uram – mondta.

– Nem kell mentetetőznie. Nos, Mr. Forester, válaszolna az első kérdésekre?

– A hármas számú különleges vacsorát kértük – motyogta Forester.

– Mindketten?

– Igen.

– Egyikük sem kért hozzá még valami kiegészítőt? – kérdezte David. Még a saját asztalánál végigtanulmányozta az étlapot. A Csúcs kávéház specialitása a földön kívüli csemegék felszolgálása volt, de a hármas számú különleges vacsora közönséges földi fogásokból állt: zöldségleves, natúrszelet sült krumplival, zöldborsóval, fagyalt és kávé.

– Igen, volt egy kiegészítő. – Forester összeráncolta a szemöldökét. – Manning deszertnek Mars-szilvát rendelt.

– És ön nem?

– Nem.

– És hol van most az a Mars-szilva? – David maga is evett már ilyen. A Mars hatalmas üvegházaiban termesztik, leveses, magtalan gyümölcs, enyhe fahéjíz érződik rajta.

– Megette – válaszolta Forester. – Mire gondol?

– Mennyi idővel utána esett össze?

– Azt hiszem, körülbelül öt perc múlva. Még a kávénkkel sem végeztünk. – A férfi holtápadt lett. – Lehet, hogy megmérgezték a gyümölcsöt?

David nem felelt. Odafordult az üzletvezetőhöz.

– Mit tud a Mars-szilváról?

– Nem volt vele semmi baj. Semmi. – Gaspere megragadta az alkóv függönyét, és a felindultságtól rázni kezdte, de arról azért nem feledkezett meg, hogy a leglágyabban suttogó hangját vegye elő. – Friss áruként érkezett a Marsról, a kormány megvizsgálta és engedélyezte. Csak az utolsó három este több száz adagot szolgáltunk fel belőle. Mind a mai napig semmi ilyesmi nem történt.

– Mindenesetre jobban tenné, ha levenné a desszertlistáról, amíg újra meg nem vizsgáljuk. És most, akár a Mars-szilva volt a tettes, akár nem, arra kérem, hozzon egy dobozzal belőle, hogy a vacsora maradékával együtt beszállíthassuk további tanulmányozásra.

– Azonnal. Máris.

– És természetesen erről senkinek se beszéljen.

Az üzletvezető néhány másodpercen belül visszatért, puha zsebkendővel törölgetve a szemöldökét.

– Nem értem – motyogta. – Egyszerűen képtelen vagyok megérteni.

David betette a dobozba a használt műanyag tálakat, amelyeken még ott volt a rájuk ragadt ételmaradék, melléjük rakta a kiflivégeket, visszazárta a viaszos csésze kupakját, amelyekben a kávé szolgálták fel, és félretette őket. Gaspere abbahagyta a keze dörzsölését, mert egyik ujjával el akarta érni az asztal sarkán lévő kapcsolót.

David keze gyorsan mozdult, és az üzletvezető a következő pillanatban meglepődve tapasztalta, hogy a csuklója le van fogva.

– De uram, a morzsa!

– Azt is elviszem. – Zsebkésével összegyűjtött minden egyes szemet, s a bicska éles pengéje könnyedén siklott az erőter felszínén. Maga David erősen kételkedett az erőteres asztallapok hasznáiban. Tökéletes átlátszóságuk nem volt túl meggyőző

a pihenni vágyóknak. A semmin álló edények és evőeszközök látványa feszültté tette a vendégeket, ezért időnként szándékosan változtatni kellett az erőteret, hogy az interferenciaszikrák folyamatos indukálásával az anyag illúzióját keltsék a szemlélőben.

Éttermekben nagyon népszerűek voltak, mivel egy-egy fogás végén elég volt egy körömhegnyit növelni az erőteret, hogy eltűnjenek a rátapadt morzsák és cseppek. Csak miután David befejezte a gyűjtögetést, engedte Gasperének, hogy növelje az erőteret; először kipöccintette a biztonsági reteszt, aztán hagyta, hogy Gaspere elővegye a speciális kulcsot. Egy pillanattal később új, tökéletesen tiszta felszín rajzolódott ki.

– És most egy pillanat. – David a karórája fémes lapjára pillantott, aztán félrefricskázta a függöny egyik sarkát.

– Dr. Henree! – mondta halkán.

A hórihorgas, középkorú férfi, aki azon a széken ült, amely tizenöt perccel ez előtt David helye volt, hirtelen megmerevedett, és meglepődve Davidre nézett.

David elmosolyodott.

– Itt vagyok. – Mutatóujját az ajkára tette.

Dr. Henree fölkelt. A ruha lötyögött rajta, vékony szálú, szürkés haját gondosan ráfésülte egy kopasz foltra.

– Kedves David – mondta –, már itt is van? Azt hittem, késni fog. Csak nincs valami baj?

David mosolya rövid életű volt. – Egy újabb – mondta.

Dr. Henree belépett a függöny mögé, a halottra nézett, és azt morogta:

– Jaj, istenem!

– Így is lehet mondani – jegyezte meg David.

– Szerintem – mondta dr. Henree, aztán levette a szemüvegét, és mielőtt visszatevette volna, a ceruzaheggyezője lágy erősugarát végigfuttatta a lencséken –, szerintem le kéne záratnunk az éttermet.

Gaspere hangtalanul kinyitotta, majd becsukta a száját, mint egy hal. Végül fojtott zihálással azt mondta:

– Bezáratni az éttermet! Csak egy hete nyitottunk. Tönkremegyek. Abszolút tönkre!

– Ugyan, csak egy órára, vagy annyira se. El kell szállíttatnunk a holttestet, és meg kell vizsgálnunk a konyhákat. Bizonyára szeretné, hogy ha lehet, eloszlassuk az ételmérgezés gyanúját, és biztos, hogy magának is kevesebb kellemetlenséggel jár, ha az előkészületeket nem a vendégek jelenlétében tesszük meg.

– Nos, rendben van. Intézkedem, hogy az étterem az önök rendelkezésére álljon, de adjanak egy óra haladékot, hogy a vendégeim befejezhessék az étkezést. Remélem, nem kap nyilvánosságot az ügy.

– Nem, efelől biztosíthatom. – Dr. Henree barázdált arca aggodalmat tükrözött. – David, hívja fel a Tanácsot, és kérje Conwayt a telefonhoz. Az ilyen esetekre speciális szabályaink vannak. Ő már tudni fogja, mit kell tenni.

– Nekem is itt kell maradnom? – vetette közbe hirtelen Forester. – Rosszul érzem magam.

– David, ez kicsoda? – kérdezte dr. Henree.

– A halott asztaltársa. A neve Forester.

– Ó! Nos, Mr. Forester, attól tartok, ez esetben itt kell rosszul éreznie magát.

Az étterem üresen hideg és visszataszító volt. Az operátorok hangtalanul megjelentek, aztán eltűntek. Atomról atomra végigböngészték a konyhákat. Mostanra már csak dr. Henree és David Starr maradtak itt. Az üres alkóvban ültek. A fényeket leoltották, s a tértévék üvegekockái is vaksin meredeztek az asztalokon.

Dr. Henree a fejét csóválta.

– Semmit sem fogunk megtudni. Tapasztalatból tudom. Sajnálom, David. Nem éppen így terveztük az ünneplést.

– Ünneplésre lesz még idő bőven. Említette a leveleiben ezeket az ételmérgezéses eseteket, úgyhogy el voltam rá készülve. De erre a teljes titoktartásra, amire, úgy látszik, szükség van, nem számítottam. Ha tudom, diszkrétebb is lehettem volna.

– Ugyan. Semmi értelme. Úgysem tudjuk titokban tartani. Apránként itt is, ott is kiszivárogozik valami. Az emberek látják, hogy egyesek evés közben meghalnak, aztán más esetekről is hallanak. És mindig evés közben történik. Ez rossz, és még rosszabb lesz. No, erről holnap még többet fogunk beszélni, ha személyesen is találkozik Conwayjel.

– Várjon! – David mélyen az idősebb ember szemébe nézett. – Van valami, ami jobban aggasztja önt, mint ennek az embernek vagy ezer másiknak a halála. Valami, amit én nem tudok. Mi az?

Dr. Henree felsóhajtott.

– Attól tartok, David, hogy nagy bajban van a Föld. A Tanács többsége nem hiszi el, Conway is csak félig van meggyőződve róla, de én biztos vagyok benne, hogy ez az állítólagos ételmérgezés egy okosan kitervelt és kegyetlen kísérlet arra, hogy valaki a hatalmába kerítse a Föld gazdasági életét és a hatalmat. És mind ez ideig semmi fogódzónk, kedves David, hogy ki áll a fenyegetés mögött, és pontosan mi fog történni. A Tudományos Tanács a legteljesebb mértékben tehetetlen.

Második fejezet

KENYÉRKOSÁR AZ ÉGEN

Hector Conway tudományos főtanácsos a Tudományok Tornyának legfelső emeletén állt az egyik ablaknál; a nyúlánk szerkezetű épület a Nemzetközi Város északi peremének egyik meghatározó jellegzetessége volt. A korai szürkületben szikrázni kezdtek a város fényei. A szikrák nemsokára fehér csíkká olvadnak össze a mozgójárdák mentén. Amint megelevenednek az ablakok, az épületek ékszerként ragyognak fel. Conway ablakának közepén látszottak a Kongresszusi Palota kupolái és a közéjük ékelődött elnöki rezidencia.

Conway egyedül volt az irodájában, s az automatikus kapuőr memóriájába csak dr. Henree ujjlenyomata volt betáplálva. Érezte, hogy egyre jobban hatalmába keríti a depresszió. David Starr, a hirtelen és csodával határos módon felnőtt gyerek hamarosan belép, hogy a Tanács tagjaként átvegye első megbízatását. Conway úgy érezte magát, mintha a saját fia látogatására készülődne. Bár bizonyos értelemben így is volt. David Starr az ő fia: az övé és Augustus Henree-é.

Először hárman voltak, rajta kívül Gus Henree és Lawrence Starr. Mennyi emlék Lawrence Starr-ról. Mindhárman egy iskolába jártak, együtt lettek a Tanács tagjai; aztán Lawrence Starrt előléptették. Ez várható volt; messze a legjobb koponya volt hármójuk közül.

Így hát Lawrence kapott egy szubtrópusi állást a Vénuszon, és ez volt az első eset, hogy nem hárman együtt láttak neki egy javaslat kidolgozásának. Lawrence a feleségével és a fiával indult útnak. A feleségét Barbarának hívták. A nagyszerű Barbara Starr! Sem Henree, sem ő, Conway soha nem házasodott meg, és soha egyikük sem talált olyan lányt, aki versenyre kelhetett volna Barbara emlékével. Amikor David megszületett, Gus bácsinak és Hector bácsinak szólította őket, de később néha megzavarodott, és az apját Lawrence bácsinak nevezte.

Aztán jött a Vénusz-utazás és a kalóztámadás. Teljes leszámolás volt. A kalózhajók jóformán senkit sem vittek magukkal fogolyként az űrbe; két óra sem telt belé, és több mint százan meghaltak. Köztük volt Lawrence és Barbara.

Conway emlékezett a napra, percre pontosan arra a pillanatra, amikor a Tudományos Tanácsba megérkezett a hír. Őrnaszádok indultak az űrbe, hogy a kalózok nyomába szegődjenek; példátlan dühvel támadtak a kisbolygók bűvőhelyeire. Hogy végül elfogták-e azokat a gonosztevőket, akik kifosztották a Vénuszra tartó űrhajót, soha nem derült ki, mindenesetre attól az évtől kezdve a kalózok ereje megtört.

Az Őrnaszádok találtak még valamit: egy parányi mentőcsónakot, amely bizonytalan köröket írva le a Föld és a Vénusz között, hideg, automatikus vészjeleket sugárzott. Csak egy kisgyerek volt benne. Egy riadt, magányos négyéves, aki órákig egy szót sem szólt, csak makacsul azt hajtogatta:

– Anya azt mondta, hogy nem szabad sírnom.

Ez volt David Starr. A gyerek szemszögéből előadott történet meglehetősen kusza és zavaros volt, de az értelmezése annál könnyebbnek látszott. Conway lelki szemével szinte még most is látta az utolsó pillanatokot a kifosztott hajón: a vezérlőteremben haldokló Lawrence Starrt, a helyiségbe rontó haramiákat, Barbarát, amint kezében a gázpisztollyal, kétségbeesetten tuszkolja a mentőcsónakba Davidet, aztán legjobb tudása szerint megpróbálja beállítani a vezérlőpultot, és kilövi a csónakot az űrbe. És azután?

Volt egy pisztoly Barbara kezében. Amíg lehetett, nyilván használta az ellenséggel szemben, s amikor nem volt tovább, akkor maga ellen fordította.

Conwaynek fájt rágondolni is. Fájt, és megint azt kívánta, bárcsak engedték volna, hogy ő is az Őrnaszáddal menjen, saját kezével segített volna atomtámadással lángtengerré változtatni az aszteroidák rejtett barlangjait. De a Tudományos Tanács tagjai – legalábbis így mondták – értékesebbek annál, hogysen egy rendőrségi akcióval tegyék kockára az életüket, így hát otthon maradt, és csak a fax nyílásán kigördülő friss híreket olvasta.

Maguk között úgy egyeztek meg, hogy ő és Augustus Henree örökbe fogadják David Starrt, arra áldozzák életüket, hogy kitöröljék a fejéből azokat a szörnyűséges, utolsó űrbeli emlékeket. Mindketten apja és anyja voltak a kicsinek; személyesen felügyelték az oktatását; úgy irányították, hogy közben egyetlen gondolat lebegett a szemük előtt: David olyan legyen, amilyen Lawrence Starr volt.

David úgy nyargalt át az egyetemi éveken, hogy szinte szikrázott a lába nyoma, és a sportpályán is, a tanórán is halomra döntött minden addigi csúcsot.

Conway egészen megzavarodott.

– Ez nem természetes, Gus. Ez a kölök túltesz az apján is.

De Henree, aki esküdt ellensége volt a fölösleges szószaporításnak, csak mosolyogva pöffentett egy pipafüstpamacsot.

– Nem szívesen mondom – folytatta Conway –, mert ki fog nevetni, de van benne valami, ami nem egészen normális. Ne feledje: ez a kölök két napig ki volt csapva az űrbe, és csak a mentőcsónak vékony héja választotta el a szoláris sugárzástól. A napfolttevékenység maximuma idején mindössze hetvenmillió mérföldre volt a Naptól.

– Vagyis azt akarja mondani – vakkantotta Henree –, hogy David porrá is éghetett volna.

– Nos, nem tudom – dörmögte Conway. – A sugárzás hatása az élő szövetre, az emberi élő szövetre furcsa, különös, sőt rejtélyes.

– Igen, természetesen. Ez az a terület, ahol a kísérletezés nem túl ésszerű dolog.

David az egyetem levéltára szerint az eddigi legjobb átlaggal végzett. Már hallgatóként sikerült nevet szereznie magának eredeti kutatásaival a biofizika területén. A Tudományos Tanácsnak fennállása óta David lett a legfiatalabb teljes jogú tagja.

Conway számára mindez csapást jelentett. Négy éve választották főtanácsossá. Olyan megtiszteltetés volt ez, amelyért az életét adta volna, de azt is tudta, ha Lawrence Starr élne, nálánál érdemesebb személyt aligha találtak volna a kitüntető címre.

Másrészt ettől kezdve csak alkalmi találkozásokra zsugorodott kapcsolata az ifjú David Starr-ral, mert a főtanácsosság azt jelentette, hogy az ember életét teljes mértékben lekötötték a galaxis feszítő problémái. Azt jelentette, hogy még a diplomamunkáján dolgozó David Starrt is csak messziről láthatta. Jó, ha négyszer beszélhetett vele az elmúlt négy évben.

Így hát a torkában dobogott a szíve, amikor meghallotta, hogy nyílik az ajtó. Megfordult, és sietősen indult a belépők felé.

– Gus, öregfiú. – Kitérta a karját, és megszorongatta a feléje nyújtott kezét. – És a kicsi David!

Eltelt egy óra. Már benne jártak az éjszakában, mire abbahagyták a saját élettörténetüket, és figyelmüket az univerzumra terelhettek.

Elsőként David tört ki.

– Hector bácsi, ma láttam életemben először mérgezést. Tudtam, hogy meg kell akadályozni a pánik kitörését. Bárcsak a mérgezést is meg tudtam volna akadályozni!

– Ez még senkinek sem sikerült – mondta Conway kijózanodva. – Gondolom, Gus, megint marsbeli termék lehetett.

– Ki tudja, Hector. De az igaz, hogy a Mars-szilva is szerepel a gyanúsítottak között.

– Remélem – szólalt meg David Starr –, annyit elmondanak, amennyit erről tudnom szabad.

– Borzasztó egyszerű – mondta Conway. – Félelmetesen egyszerű. Az elmúlt négy hónapban közel kétszáz ember halt meg, közvetlenül azután, hogy evett valami Marsról származó termékből. Ismeretlen méreg, a tünetek általunk nem ismert betegség szimptomái. Először a rekeszizmot és a mellkasi izmokat irányító idegek

gyors és teljes bénulása lép föl. Utána megbénul a tüdő, s ez öt percen belül halált okoz. A mérég még mélyebbre hatol – folytatta. – Abban a néhány esetben, amikor időben kaptuk el az áldozatot, akárcsak ön, mi is próbáltunk mesterséges lélegeztetést alkalmazni, sőt a vastüdőt is használtuk. Ennek ellenére öt percen belül beállt a halál. Úgy látszik, a szívet is megtámadja. A boncolás is csak valami hihetetlenül gyors idegi roncsolódásról árulkodik.

– Mit tudunk a mérgezett ételről? – kérdezte David.

– Holtvágány – vágta rá Conway. – Mindig marad annyi idő, hogy a mérgezett darabot vagy fogást tökéletesen eltüntessék. Az asztalnál vagy a konyhában talált ugyanolyan ételféleség veszélytelen. Állatokkal, sőt önként jelentkező emberekkel etettük meg a maradékot. A halottak gyomrának átvizsgálása kétes eredményekhez vezetett.

– De akkor honnan veszik, hogy egyáltalán mérgezéstről van szó?

– Mivel a halál kivétel nélkül azután állt be, hogy az illető előzőleg a Marsról származó ételt evett, s ami eleinte véletlen egybeesésnek tűnt, az ma már jóval több annál.

– Láthatóan nem fertőző – mondta gondterhelten David.

– Nem. Hála a csillagoknak. De még így is elég rossz. Idáig annyira titokban tartottuk, amennyire csak lehetett, és állandó kapcsolatban álltunk a Bolygóközi Rendőrséggel. Az egész Föld lakosságát tekintve négy hónap alatt kétszáz haláleset egyelőre kezelhető, de lehet, hogy ez a szám emelkedik. És ha a Föld népe rájön, hogy egy falat a Marsról származó táplálékból esetleg az utolsó is lehet, a következmények beláthatatlanok. Próbáltuk bebizonyítani, hogy a halálozási arányszám igen alacsony, hiszen az ötmilliárdból havonta ötvenen halnak meg, mégis mindenki azt hiszi magáról, hogy benne lesz az ötvenben.

– Igen – tette hozzá David –, és ez azt is jelenti, hogy a Marsról importált ételek iránt zuhan a kereslet. Ami a katasztrófával egyenlő a marsbeli farmszindikátus számára.

– Na és? – Conway vállat vont, félresöpörve a marsbeli farmszindikátus problémáját, mint ami ebben a pillanatban teljesen lényegtelen. – Más nem jut eszébe?

– Eszembe jut, hogy a Föld saját mezőgazdasága képtelen ellátni ötmilliárd embert.

– Pontosan erről van szó. Nem tudjuk nélkülözni a bolygókolóniákról származó táplálékot. Hat héten belül éhínség törne ki a Földön. Ám ha az emberiség félni kezd a Marsról származó tápláléktól, nem tudjuk megakadályozni, és fogalmam sincs, mennyi ideig sikerül elodáznia a pánik kitörését. Minden újabb halál egy új válságot jelent. Vajon nem ez az újabb eset lesz-e, amelyiket megkaparint a teletext? Kiderül végre az igazság? És mindennek tetejébe itt van Gus teóriája.

Dr. Henree visszazöttyent a karosszékekbe, és finom mozdulatokkal dohányt tömöckölt a pipájába.

– Biztosan érzem, David, hogy ez a járványszerű ételmérgezés nem természetes jelenség. Túlságosan kiterjedt. Egyik nap Bengáliában támad, következő nap New Yorkban, az azt követő napon Zanzibárban. Valami logika lehet mögötte.

– Az igazat megvallva... – szólalt meg Conway.

– Ha bármilyen csoport elhatározza, hogy átveszi a Föld irányítását, találhat-e jobb megoldást, mint hogy a leggyengébb pontunkon támad: a táplálék-utánpótlási forrásainknál. A Föld a galaxis legsűrűbben lakott bolygója. Miért is ne, hisz ez az emberiség eredeti lakóhelye. De bizonyos értelemben épp ez teszi a legvédtelenebbé világunkat, mivel nem vagyunk önellátóak. Nekünk az égbolton van a kenyérko-

sarunk: a Marson, a Ganümedészen, az Európán. Ha bármilyen módon elvágják az importútvonalakat, akár kalózzal, akár az efféle, kifinomultabb módszerekkel, egy pillanat alatt tehetetlenné válunk. Ennyi az egész.

– De – vetette közbe David –, ha így állna, vajon nem lépne-e érintkezésbe ez a csoport a kormánnyal, ha másért nem, hogy átadjon egy ultimátumot?

– Ez is elképzelhető, de lehet, hogy csak várnak a kellő pillanatra; várják, hogy megérjen a helyzet. Lehet, hogy közvetlenül a marsbeli farmereket veszik kezelésbe. A telepéseknek saját logikájuk szerint forog az agyuk, nem bíznak a Földben, és tulajdonképpen ha azt látják, hogy az életük veszélyben forog, sorsközösséget vállalnak ezekkel a bűnözőkkel. Az sem zárható ki – dr. Henree hatalmas füstfelhőt pöffentett –, hogy talán ők maguk... De nem akarok gyanúsítani.

– És mi az én dolgom? – kérdezte David. – Milyen szerepet szánnak nekem?

– Hadd mondjam meg neki – szólalt meg Conway. – David, azt akarjuk, hogy menjen a Holdra, a Központi Laboratóriumba. Tagja lesz annak a kutatócsoportnak, amely ezt a problémát akarja földeríteni. Jelen pillanatban minden, a Marsot elhagyó szállítmányból kapnak mintát. Rá kell bukkannunk egy-két mérgezett termékre. Minden étel felét patkányokkal etetjük meg; a halált okozó ételmaradékot minden rendelkezésre álló módszerrel analizáljuk.

– Értem. És ha Gus bácsinak igaza van, gondolom, van egy másik csapat is, amelyik a Marson dolgozik.

– Nagyon agyafúrt fickók. Mindenesetre elképzelhető, hogy holnap estig felkészüljön a Hold-utazásra?

– Természetesen. De ha így áll a dolog, nem mehetnék most, hogy holnapra készen álljak?

– Dehogynem.

– És van valami akadálya, hogy a saját hajómat használjam?

– Nincs.

A két tudós, magára maradva, hosszasan bámulta a város tündérmesébe illő fényeit, mielőtt bármelyikük megszólalt volna.

Végül Conway törte meg a csöndet:

– Tiszta Lawrence! De még olyan fiatal. Veszélyes lesz.

– Igazán úgy gondolja, hogy menni fog? – kérdezte Henree.

– Természetesen! – nevetett Conway. – Hallotta David utolsó kérdését a Marsról. Esze ágában sincs a Holdra menni. Ennyire azért már ismerem. És ez a legjobb módja annak, hogy megvédjük. A hivatalos jelentés szerint elment a Holdra; a Központi Laboratórium munkatársait kioktattuk, hogy jelentsék az érkezését. Amint eléri a Marsot, a maga összeesküvőinek (ha tényleg vannak ilyenek) semmi okuk nem lesz, hogy Davidet a Tanács tagjának tekintsék, David pedig megőrzi inkognitóját, hiszen minden erejével azon lesz, hogy becsapjon minket. David zseniális fiú – tette hozzá Conway. – Lehet, hogy neki sikerül, amit idáig egyikünk sem tudott megtenni. Szerencse, hogy ilyen fiatal még, és lehet irányítani. Néhány év múlva lehetetlen lesz. Át fog látni rajtunk.

Halkan megcsörrent Conway kommunikátora. A férfi bekapcsolta.

– Mi az?

– Személyes közlemény, uram.

– Nekem? Továbbítsa! – Dühösen Henree-re nézett. – Nem hiszem, hogy az összekülvőktől jött, akikről maga papolt az imént.

– Nyissa ki és nézze meg! – javasolta Henree. Conway feltépte a borítékot. Egy pillanatig szótlanul meredt a papírra. Aztán kissé vadul fölnevetett, a nyitott papírlapot odalökte Henree-nek, és hirtelen a karosszékre vetette magát.

Henree fölvette a lapot. Mindössze két sor macskakaparás volt rajta: „Nem bánom! Legyen a Mars!” És az aláírás: „David.”

Henree dőlt a kacagástól.

– Még jó, hogy hagyja magát irányítani.

Erre Conwayból is kitört a nevetés.

Harmadik fejezet

FARMEREK A MARSON

Egy született földinek a Föld azt jelentette, hogy Föld. Vagyis a harmadik bolygó attól a naptól számítva, amelyet a galaxis lakói úgy ismernek mint Sol, a jó öreg Nap. A hivatalos földrajzban a Föld egyébként többet is jelentett: beletartozott a Naprendszer összes égitestje. A Mars épp annyira földnek számított, mint maga a Föld, és azok a nők és férfiak, akik a Marson éltek, ugyanannyira földieknek számították magukat, mintha az anyaföldön élnének. Jogi szempontból legalábbis. Szavaztak az összöldi kongresszus képviselőire és a bolygóközi elnökre.

De az azonosság csak eddig terjedt. A Mars lakói egészen különálló és jobb anyagból szőtt emberfajnak tartották magukat, és ugyancsak sok időbe telt, míg egy marsbeli munkás elfogadta egy újonnan jöttről, hogy az több mint egy mihaszna alkalmi turista.

David Starr ezt szinte abban a pillanatban megértette, amint belépett a farm munkaközvetítő irodájába. Ahogy benyitott, egy kis ember mindjárt a nyomába szegődött. Egy valóságos kis ember. Körülbelül másfél méter lehetett, és az orra David szegycsontját éri, ha szemtől szembe kerültek volna. Szigorúan hátrafésült szeszínű haja volt, széles szája, és a munkások tipikus, nyitott galléros, kétsoros kezeslábasát és tükörfényes csizmáját viselte.

Ahogy David megindult a kivilágított, „Munkásfelvétel” feliratú ablakhoz, kopogó léptekre lett figyelmes a háta mögött, és egy érces tenor hang kiáltott rá:

– Állj! Taposs a fékre, haver!

A kis ember nézett vele farkasszemet.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte David.

A kis ember alaposan körülvizslatta, töviről hegyire végigmérte, aztán a karját kinyújtva hanyagul nekidőlt David derekának.

– Most kecmeregtél le a hajóhídról?

– Miféle hajóhídról?

– Szép nagyra nőttél, Földi. Odaát kicsit szorosan vagytok, és begörccsöltél, mi?

– A Földről jöttem, ez igaz.

A kis ember leeresztett karja éleset csattant a csizmáján. Ez a mozdulat a munkások magabiztosságának jele volt.

– Ez esetben – mondta – tegyük fel, hogy neked is jobb, ha várakozó álláspontra helyezkedsz, és hagyod, hogy a bennszülöttek is tegyék a dolgukat.

– Ahogy gondolod – felelte David.

– És ha nem tetszik, hogy ki kell várnod a sorodat, akkor ezt is megbeszélhetjük, mielőtt itt végeztem. A nevem Colos. Igazából John Bigman Jonesnak hívnak, de a városban mindenütt megtalálász, ha a Colost keresed. – Kis szünetet tartott, aztán még hozzátette: – Így hívnak, Földi. Valami nem tetszik?

– Á, dehogy – mondta komolyan David.

– Akkor jó – felelte a „nagy” kis ember, és elindult a pulthoz, David pedig leült, hogy kivárja a sorát, de mielőtt Colos háta biztos távolba került, arcára kiült a mosoly.

Alig tizenkét órája tartózkodott a Marson, s ez épp csak arra volt elég, hogy valami hamis néven bejelentse a hajót az egyik, városon kívüli hatalmas, felszín alatti garázsban, éjszakára szobát vegyen ki az egyik szállodában, és a reggel néhány óráját azzal töltse, hogy rövid sétát tegyen a kupolával borított városban.

A Marson mindössze három ilyen város volt, s ez annak tudható be, hogy iszonyatos összegeket emésztett föl a hatalmas kupolák karbantartása, és annak az energiamennyiségnek az előállítására, ami a földi hőmérséklet és gravitáció reprodukálásához szükséges. A három közül Wingrad City volt a legnagyobb, Robert Clark Wingradról kapta a nevét, arról a férfiről, aki elsőnek érte el a Mars felszínét.

Wingrad nem sokban különbözött egy földi várostól; szinte úgy festett, mintha kivágtak volna egy darabot a Földből, és átültették volna egy másik bolygóra; ám erről a tényről az itteniek (legalább harmincötmillió mérföldnyire a Földtől) valahogyan maguk is szerettek volna megfeledkezni. A város közepén, ahol az ellipszis alakú kupola negyed mérföld magas volt, húszemeletes felhőkarcolók is épültek.

Mindössze egy dolog hiányzott. Nem volt nap, és nem volt kék ég. Maga a kupola fényáteresztő anyagból készült, s ha feljött a nap, az egész tíz négyzetmérföldes területet egyenletes fény árasztotta el. A kupolán belül a fényerősség mindenütt nagyon gyenge volt, így aztán a város lakói „ég” helyett csak valami halvány, sápadt, sárgás foltot láttak. A teljes fényerő körülbelül egy felhős földi nap fényviszonyaival volt egyenlő.

Éjszaka a boltozat elhalványult, majd el is tűnt a csillagtalán feketeségben. De ekkorra kigyúltak az utcai fények, és attól Wingrad City, ha lehet, még jobban emlékeztetett a Földre. Az épületeken belül éjjel-nappal mesterséges fénnel világítottak.

Dávid Starr hirtelen hangos kiabálásra kapta föl a fejét.

Colos még mindig a pultnál állt és ordította:

– Mondom, hogy feketelista. Az ördögbe, feketelistára tettek.

A pult mögött ülő férfi idegesnek látszott. Bolyhos oldalszakállát az ujjai között morzsolgatta.

– Nincs feketelistánk, Mr. Jones... – mondta.

– Bigman a nevem. Mi a probléma? Elfelejtetted, hogy barátok vagyunk? Néhány napja még Colosnak hívtál.

– Nincs feketelistánk, Bigman. Egyszerűen nincs segédmunkás-felvétel a farmokon.

– Miről beszélsz? Tegnapelőtt Tim Jenkinst két perc alatt fölvettedek.

– Jenkins tapasztalt úrhajós.

– Én is bármikor elvezetek egy úrhajót, épp úgy, mint Jenkins.

– Nos, ön gépkezelőként szerepel a nyilvántartásunkban.

– És még hozzá milyen jó szakemberként. Nincs szükség kombájnosra?

– Nézze, Bigman, fölvettem a nyilvántartásunkba – mondta a pult mögött ülő férfi. – Ennyit tehetek. Ha bármi adódna, majd értesítjük. – Azzal az előtte fekvő nyilvántartást kezdte figyelmesen tanulmányozni, ujjával követve a kifinomult hanyagsággal bejegyzett neveket.

Colos megfordult, aztán a válla fölött még visszakiáltott:

– Rendben van, de én most itt leülök, és a legközelebb beérkező munkára engem küldtök ki. Ha nem kellek, azt akarom, hogy mondjátok a szemembe. Ide a szemembe, érted? Nekem, J. Bigman J.-nek, személyesen.

A pultnál ülő férfi nem szólt semmit. Colos dűnnyögve leült egy székre. David Starr fölkel, és odament a pulthoz. Ezúttal egyetlen munkás sem állt elé a sorban.

– Szeretnék munkát vállalni – szólalt meg.

A férfi fölnézett, és maga elé húzott egy munkavállalói nyomtatványt meg egy számítógép billentyűzetét. – Milyen munkakörben?

– Bármilyen mezőgazdasági munkát elvállalok a farmon.

A fék fölemelte ujjait a billentyűkről.

– Helybeli?

– Nem, uram. A Földről vagyok.

– Sajnálom. Nincs felvétel.

– Nézze, kedves uram – kezdte David. – Én tudok dolgozni, és szükségem is van munkára. Jóságos galaxis, törvény tiltaná a földiek felvételét?

– Nem, de tapasztalat híján úgysem sok mindent tudna egy farmon csinálni.

– Ennek ellenére szükségem lenne valami munkára.

– A városban egy csomó munkaalkalom van. Következő ablak.

– Városi állással nem tudok mit kezdeni.

A pult mögött ülő férfi tűnődve nézett Davidre, aki különösebb nehézség nélkül megértette a férfi pillantását. Az emberek más és más okból utaztak a Marsra, és közülük az egyik az volt, hogy a Föld túl kényelmetlen lett a számukra. Ha körözést adtak ki egy menekülő ellen, alaposan átfésülték a Mars városait (hiszen azok is a Föld részét alkották), a farmokon viszont soha senkit nem találtak meg. A farm-szindikátus keresve sem találhatott volna jobb munkást mint akinek nem volt mersze a városban maradni. Így aztán nemcsak megvédték őket, hanem vigyáztak is rájuk, mert a hatóság itt is kizárólag bosszúságot okozott, de még inkább megvetést váltott ki.

– Neve? – kérdezte az ügyintéző, és a szeme visszatért a nyomtatványra.

– Dick Williams – mondta David, azt a nevet adva meg, amellyel az úrhajót is bejegyeztette a garázsba.

A hivatalnok a személyit sem kérte.

– Hol érhetem el?

– Landis Hotel, 212-es szoba.

– Dolgozott már alacsony gravitáción?

Kérdés kérdést követett, de a legtöbb rovat üresen maradt. A hivatalnok sóhajtott, betette az űrlapot a leolvasóba, amely feldolgozta, és az adatokat fölvette az iroda állandó nyilvántartásába.

– Majd értesítem – közölte a férfi. De nem hangzott túl reménykeltően.

David elfordult. Nem sokat várt ettől a látogatástól, de legalább elérte, hogy több-kevésbé legális álláskeresőként bejegyeztette a nevét. A következő lépés...

Hirtelen megpördült. Három férfi lépett a munkaközvetítő irodába, mire Colos dühösen felszökött a helyéről. Farkasszemet nézett velük, karját lazán eltartotta a derekától, bár David nem látott nála fegyvert.

A három férfi megállt, aztán a hátsó kettő közül az egyik fölnyerített és azt mondta:

– Nézzenek oda, kit látnak szemeim, csak nem Colost, a hatalmas törpét? Lehet, hogy állást keres, főnök? – A megszólalónak széles válla volt, orra laposan kenődött szét az arcán. A szájában szétrágott, kialudt, zöldes Mars-dohánnyal töltött cigaretta lógott, és az álla körül többnapos borosta sötétlett.

– Csönd, Griswold – mondta az elől álló férfi. Ennek tömzsi, nem túl magas alakja volt, és az állán meg a nyakszirtjén a puha bőr olajos simasággal fénylett. Persze ő is tipikus marsbeli kezeslábast hordott, de ez sokkal finomabb anyagból készült, mint a helyiségben levő akármelyik munkásé. Csípőig érő csizmáján rózsaszínű és vörös spirálok éktelenkedtek.

Akárhányszor utazott David Starr a Marsra, soha nem látott két egyforma kinézetű csizmát, és soha nem látott olyat, ami ne lett volna ízléstelen. A munkások körében ez volt az egyéniség jele.

Colos odament a három férfihez, lötytyedt mellkasa hullámozott, az arca görcsbe rándult a méregtől.

– Ide a papírjaimat, Hennes! – mondta. – Jogom van hozzájuk.

Az elől álló tömzsi alak volt Hennes. Csöndesen azt felelte:

– Neked semmilyen papírhoz nincsen jogod, Colos.

– Tisztességes papírok nélkül nem kapok állást. Két évig dolgoztam nálad, és elvégeztem, amit kellett.

– Jóval többet is elvégeztél mint ami a dolgod volt. Takarodj az utamból! – Átgázolt Coloson, odament a pulthoz és azt mondta: – Szükségem van egy tapasztalt gépkezelőre, aki igazán érti a dolgát. Elég magas is legyen, hogy kicserélhessem azzal a kisfiúval, akitől meg kellett szabadulnom.

Ez Colost érzékenyen érintette.

– A mindenségit – kiáltotta –, igazad van, hogy többet is csináltam mint ami a dolgom lett volna. Mondd csak meg, hogy akkor voltam szolgálatban, amikor nem számítottál rá. És elég sokáig voltam őrségben, hogy lássam, amint éjfélkor kikocsikázol a sivatagba. De másnap reggel nem akartál tudni róla, én viszont nem álltam meg, hogy el ne köpjem, ettől persze ugrott a munkavállalói ajánlás...

Hennes zavartan hátranézett.

– Griswold – mondta –, dobd ki ezt a hülyét!

Colos nem hátrált, bár Griswold két ilyen nyápic alakkal is elbánt volna.

– Jól van – visította Colos. – Egyszerre csak egy jöjjön!

De most David Starr mozdult meg; megtévesztően lassú és nyugodt léptekkel indult feléjük.

– Útban vagy, barátom – közölte Griswold. – Ki kell hajítanom valami szemetet.

Colos hangja David mögül csattant fel:

– Rendben van, Földi. Hagyd, hogy nekem jöjjön!

David mintha meg sem hallotta volna.

– Az az érzésem, barátom, hogy ez nyilvános hely – mondta Griswoldnak. – Mindannyiunknak joga van itt tartózkodni.

– Ne vitatkozz, barátom! – kedélyeskedett Griswold. Keményen megragadta David vállát, mintha félre akarná taszítani.

Ám David bal keze kipattant, hogy csuklónál elkapja Griswold kinyújtott karját, jobb kézzel pedig iszonyatos ütést mért a támadó állára. Griswold hátratántorodott, és nekizuhant a helyiséget kettéválasztó műanyag falnak.

– Mégiscsak vitatkoznék, barátom – tette hozzá David.

A hivatalnok üvöltve tápászkodott fel. A többi hivatalnok kirajzott a válaszfal bejáratain, de eszük ágában sem volt beavatkozni. Colos nevetve hátba veregette Davidet.

– Egész jó, ahhoz képest, hogy földi vagy.

Hennes mintha megdermedt volna egy pillanatra. Griswold társának, az alacsony, szakállas munkásnak, akinek tésztaképéről lerítt, hogy túl sok időt töltött a Mars hitvány napja alatt, és nem eleget a városi szoláriumokban, szóval most neki is nevetségesen tátva maradt a szája.

Griswold lassan nyerte vissza a lélekjelenlétét. A szivart, amely az előbb leesett, most félrerúgta. Aztán fölnézett, a szeme majd kiugrott a méregtől. Ellökte magát a faltól, s egy pillanatra megcsillant a penge, aztán el is tűnt a tenyerében.

Ám David oldalt lépett, és fölemelte a karját. Az apró, hajlított henger, amely rendszeren a felkarja és a teste között bújt meg, most végigsiklott az ingujjában, és behajlított tenyerében állt meg.

– Vigyázz, Griswold! – kiáltott Hennes. – Sugárpisztoly van nála.

– Dobd el a kést! – mondta David.

Griswold vadul káromkodott, de a fém nagy csattanással a padlóra zuhant. Colos előreperdült, fölkapta, és diadalmasan kacarászott a borostásképű sarokba szorításán.

David a kés után nyúlt, és gyors pillantást vetett rá. – Szép kis ártatlan jószág, nem is illik egy munkás kezébe – mondta. – Mit kap a Marson, aki lézerkést hord magával?

David tudta, hogy ez a galaxis leggonoszabb fegyvere. Külsőre csak egy rövid, rozsdamentes acéltok, amely kicsit vastagabb, mint a kés nyele, de azért szépen belefér az ember tenyerébe. A tokban azonban egy pengeéles lézersugár villan meg, amely bármilyen közönséges összetételű anyagot átvág. A páncél meg se kottyán neki, és mivel a csonton éppoly könnyedén áthatol, mint a húson, egyetlen szúrás szinte kivétel nélkül halálos.

Hennes közéjük lépett.

– Hol az engedélyed a sugárpisztolyhoz, Földi? – kérdezte. – Tedd el, és kvittek vagyunk. Te is lazíts, Griswold.

– Állj! – szólalt meg David, amikor Hennes megfordult. – Ugye egy munkás kell maguknak?

Hennes visszafordult, és elégedetten húzta fel a szemöldökét. – Igen, munkást keresünk.

– Rendben van. Én meg munkát keresek.

– Nekem viszont egy tapasztalt gépkezelőre lenne szükségem. Van szakképzettséged?

– Az éppen nincs.

– Voltál már valaha betakarításon? Tudod vezetni a homokfutót? Röviden: ha ítélnék a ruhádból – és hátralépett, mint aki jobban szemügyre akarja venni az előtte állót –, te csak úgy idepottyantál a Földről, és mellesleg ügyesen használod a sugárpisztolyt. Semmit se tudok veled kezdeni.

– Akkor sem – David hangja suttogóra váltott –, ha azt mondom, hogy érdekel az ételmérgezés?

Hennes arca nem változott, a szeme se rebbent.

– Nem értem, hova akarsz kilyukadni – mondta aztán.

– Akkor még egy kicsit törje a fejét. – David halványan elmosolyodott, és egy pici irónia volt a mosolyában.

– Errefelé nem könnyű a munka – szólalt meg Hennes.

– Nem vagyok lógós fajta – felelt David. Hennes újra végignézett David nyúlánk alakján.

– Hát talán nem. Rendben van, szállást, ételt kapsz, három váltás ruhát meg egy pár csizmát. Első évre ötven dollár, amit év végén fizetünk. Ha nem dolgozod ki az évet, ugrott az ötvenes.

– Elég tisztességes ajánlat. Mi lesz a munkám?

– Amit el tudsz végezni. Mindenes lesz a munkásszálláson. Ha beletanulsz, kerülhetsz följebb; ha nem, akkor ott töltöd az évet.

– Megegyeztünk. És mi lesz Colossal?

Colos, aki hol az egyikre, hol a másikra kapta a tekintetét, most vinnyogni kezdett:

– Nem, uram, én nem dolgozom ennek a ganajtúrónak, de magának se ajánlom. David csak úgy a válla fölött szólt vissza:

– Mi az a kis kulizás, ha cserébe megkapja az ajánlást?

– Hát – mondta Colos –, legfeljebb egy hónapról lehet szó.

– Ez a haverod? – kérdezte Hennes. David bólintott.

– Nélküle nem megyek.

– Na jó, akkor őt is felveszem. Egy hónap, de tartja a pófáját. Fizetség nincs, csak az ajánlás. Menjünk már innen a fenébe. A homokfutóm kint vár.

Mind az öten elindultak, David és Colos zárta a sort. – Kösz, haver – mondta Colos. – Kérhetsz, amit csak akarsz.

A homokfutó csak ekkor nyílt ki, de David látta a hornyokat, ahonnan kicsúszhattak a lemezek, hogy megvédjék a járművet a Marson dúló homokvihartól. Széles kerekei voltak, hogy minél kevésbé süppedjen bele a puha hordalékba. Üveg a lehető legkevesebb részen volt, s ahol volt, ott is úgy olvadt bele a környező fém alkatrészekbe, mintha egybe lettek volna forrasztva.

A meglehetősen zsúfolt utcán senki sem figyelt föl a homokfutó és a munkások ugyanacsak megszokott látványára.

– Mi ülünk előre – közölte Hennes. – Földi, te meg a haverod ülhetek hátra.

Míg beszélt, bemászott a vezetőülésbe. A műszerek az elülső válaszfal közepén voltak, a szélvédők alatt. Griswold Hennes jobbján foglalt helyet.

Colos ült elsőként hátra, David követte. A fiú félig feléje fordult, amikor Colos hirtelen felcsattant:

– Vigyázz!

Hennes másik csatlósa a kocsis hátsó ajtajánál kuporgott, és borostás téstaképe épp vicsorogva megfeszült. David gyorsan mozdult, de jócskán elkésett.

Az utolsó kép a csatlós fegyverének felvillanó csőtorkolata maradt, aztán valami halk, berregő hangra lett figyelmes. Ehhez semmilyen érzés nem társult, csak egy nagyon-nagyon távoli hangot hallott, amely azt mondta:

– Jól van, Zukis. Ül hátra, és vigyázz rájuk – de a szavak mintha egy hosszú alagút végéből jöttek volna. Utoljára egy pillanatig azt érezte, mintha előremozdulnak volna, aztán a tökéletes semmi következett.

David Starr előrebukott az ülésen, és az élet utolsó jele is eltűnt az arcáról.

Negyedik fejezet

IDEGEN ÉLET

Szakadozott fényfoltok lebegtek el David Starr fölött. Lassan iszonyatos zsibbadtságra és a hátára nehezedő nyomásra figyelt föl. A hátán érzett nyomás abból eredt, hogy hanyatt feküdt egy kemény matracon. A zsibbadtságról tudta, hogy az a bénító lövedék utóhatása, ugyanis a fegyver az agyalapi idegközpontokat támadja meg.

Még mielőtt a fény összerendeződött volna, és mielőtt David teljesen tisztába jött volna azzal, hová került, érzékelte, hogy megrázzák a vállát, és messziről érezte az állára mért pofonok csípését. A fény beszűrődött tágra nyitott pupilláján, mire föl emelte zsibbadt karját, hogy elhárítsa a következő pofont.

Colos hajolt föléje, apró, nyúlszerű arca és kerek, pisze orra szinte hozzáért az övéhez.

– Ganümedészre – szólalt meg –, már azt hittem, hogy végképp elintéztek.

David fájó könyökére támaszkodva föltápáskodott. – Úgy érzem magam, mint ha tényleg sikerült volna – mondta. – Hol vagyunk?

– A farm sittyén. Ne is próbálj megszökni; nincs értelme. Az ajtó le van lakatolva; az ablakon rács van. – Colos letörtnek látszott.

David a hóna alá nyúlt. Elvették a pisztolyát. Hát persze! Erre igazán számíthatott.

– Téged is elkábítottak? – kérdezte. Colos a fejét rázta.

– Zukis meglapogatott a pisztoly agyával. – Óvatos utálkozással végigtapogatta a koponyája egyik felét. De aztán nagy hangon azt mondta: – Először majdnem eltörttem a karját.

Az ajtón túl léptek zaja hallatszott. David felült és várt. Hennes lépett be, és egy öregebb férfi jött vele, akinek hosszú, fáradt kinézetű arcát halványkék szempár ellensúlyozta, a szeme fölötti bozontos, szürke szemöldök mintha egy mély barázdából nőtt volna ki. Városi ruha volt rajta, ami egészen földi viseletnek látszott. Még a Marson szokásos derékig érő csizmát sem hordott.

Hennes először Colost szólította meg.

– Nyomás az étkezőbe, de ha csak egyszer is engedély nélkül tüsszentesz, eltörjük a derekadat.

Colos komor pofával intett Davidnek:

– Még látjuk egymást, Földi – aztán nagy csizmacsattogással, peckesen kivonult.

Hennes megvárta, míg elmegy, aztán bezárta utána az ajtót. Odafordult a szürke szemöldökűhöz.

– Ez volna az, Mr. Makian. Williamsnek mondja magát.

– Látom, nem sokat teketóriázott, Hennes, hanem elkábította. De ha megöli, lehet, hogy valami értékes munkavezető került volna a csatornába.

Hennes vállat vont.

– Fegyver volt nála. Nem kockáztathattunk. Mindenesetre itt van, uram.

Úgy vitatkoznak fölötte, mintha itt sem lenne, gondolta David, vagy mintha csak az ágy élettelen darabja lenne.

Makian szúrós szemmel odafordult hozzá.

– Hé, te, ez a farm az enyém. Száz mérföldön belül bármelyik irányban minden Makiané. Én mondom meg, ki legyen szabad és ki kerüljön börtönbe; ki dolgozzon és ki éhezzen; sőt hogy ki éljen és ki haljon meg. Értesz engem?

– Igen – felelte David.

– Felelj őszintén, és akkor nem kell semmitől se félned. Ha megpróbálsz eltitkolni valamit, így vagy úgy, de kiszedjük belőled. Esetleg meg is ölünk. Még mindig értesz engem?

– Tökéletesen.

– Williamsnek hívnak?

– A Marson csak ezt a nevet fogom megadni.

– Ez már beszéd. Mit tudsz az ételmérgezésről?

David leugrott az ágyról.

– Nézze, egyik délután a húgom meghalt egy lekváros kenyértől. Tizenkét éves volt, és ott feküdt holtan, arcán a szétmázolódott lekvárral. Orvost hívtunk. Azt mondta, ételmérgezés, és hogy ne nyúljunk semmihez a házban, míg vissza nem tér valami analizáló műszerrel. Soha nem jött vissza. Valaki más jött helyette. Iszonyú nagy hatalma lehetett. Nyomozók jöttek vele. Elmondatták velünk, hogyan történt. Végül közölték, hogy szívinfarktus végzett a húgossal. Mondtuk, hogy ez nevetséges, hisz a húgomnak soha semmi baja nem volt a szívével, de ránk se hederítettek. Azt mondták, hogy bajba kerülünk, ha ilyen nevetséges pletykákat terjesztünk az ételmérgezésről. Aztán magukhoz vették a lekvárosüveget. Még azért is dühösekké váltak, hogy letöröltük a lekvárt a húgom ajkáról. Szerettem volna beszélni a doktorral, de a nővér folyton letagadta. Egyszer betörtem a rendelőbe, és persze ott találtam a dokit, aki egyre azt hajtogatta, hogy rossz diagnózist állított föl. Úgy tűnt, fél beszélni róla. Elmentem a rendőrségre, de meg se hallgattak. Az üveg lekvár, amit a nagyfőnök elvitt, volt az egyetlen étel a házban, amiből csak a húgom evett, a család többi tagja nem. Aznap bontottuk föl, a Marsról importálták. Konzervatívok vagyunk, és szeretjük az ódivatú ételeket. Ez az üveg volt az egyetlen Marsról származó termék a házban. Próbáltam utánanézni az újságokban, hogy voltak-e más ételmérgezéses esetek is. Nekem az egész olyan gyanúsnak tetszik. Még a Nemzetközi Városba is elmentem. Kiléptem a munkahelyemről, és föltettem magamban, hogy így vagy úgy, de kiderítem, mi ölte meg a húgomat, és megpróbálom ártalmatlanná tenni mindazokat, bárkik legyenek is,

akik felelősek érte. Folyton bakot lőttem, mígnem egyik nap rendőrök jelentek meg, és letartóztatási parancsot hoztak magukkal. Szinte számítottam rá, de egy lépéssel megelőztem őket. Két ok miatt jöttem a Marsra. Egyrészt, mert csakis így menekülhettem meg a börtöntől (bár e pillanatban nem úgy fest a dolog, igaz?), másrészt amiatt, amire időközben rájöttem. A Nemzetközi Város éttermeiben volt két-három gyanús haláleset, és mindegyik olyan étteremben történt, amelyik kifejezetten a Mars-konyhájáról híres. Így hát föltettem magamban, hogy a megoldás a Marson lesz.

Makian vaskos hüvelykujjával hosszúra nyúlt álla vonalát követte. Aztán megszólalt:

– Összefüggő mese, igaz, Hennes? Mit gondol róla?

– Azt mondom, szedjük össze a neveket és a dátumokat, aztán ellenőrizzük a történetet. Azt se tudjuk, ki ez az ember.

Makian hangja szinte nyafogóssá vált.

– Maga is tudja, Hennes, hogy ezt nem tehetjük meg. Nem akarok semmi olyasmit, amitől híre megy a balhénak. Belebukna a szindikátus. – Davidhez fordult. – Ideküldöm Bensont, hogy beszéljen magával; ő a mi agronómusunk. – Aztán újra Hennesre nézett: – Maradjon itt, amíg Benson meg nem érkezik.

Beletelt félórába, míg Benson megjelent. Ezalatt David hanyagul hátradőlt az ágyon, és figyelemre se méltatta Henneset, ami viszont Henneset illeti, ő ugyanezt a játékot találta ki magának.

Aztán kinyílt az ajtó, és csak ennyi hallatszott:

– Benson vagyok. – Barátságos, tétova hang volt, egy negyven körüli, kerek képű alak, ritkás, vörösszőke haj és keret nélküli szemüveg tartozott hozzá. Keskeny szája mosolyra húzódott.

– És maga – folytatta Benson – gondolom, Williams.

– Így igaz – felelte David Starr.

Benson figyelmesen megsejmelte az ifjú földlakót, mint aki szabad szemmel próbálja analizálni a másikat. Aztán azt mondta:

– Maga az a mindenre elszánt gonosztevő?

– Le vagyok fegyverezve – jegyezte meg David –, és egy farmon tartanak, olyanokkal körülzárva, akik rögtön kinyírnak, mihelyt nem előírászerűen cselekszem.

– Jól van. Magunkra hagyna, Hennes?

Hennes méltatlankodva ugrott talpra.

– Ez nem biztonságos, Benson.

– Kérem, Hennes. – Benson szelíd tekintettel nézett ki a szemüveg fölött.

Hennes morgott, rosszkedvűen a csizmájára csapott, aztán kísértelt az ajtón. Benson bezárta utána.

– Nézze, Williams, én itt elég fontos ember lettem az elmúlt fél évben. Még Hennes is hallgat rám. Egyelőre képtelen vagyok megszokni. – Megint elmosolyodott. – Lássuk csak. Mr. Makian azt mondja, maga ténylegesen szemtanúja volt, amikor valaki meghalt ettől a különös ételmérgezésétől.

– A húgom volt az.

– Ó! – Benson elvörösödött. – Borzasztóan sajnálom. Tudom, hogy fájdalmas lesz önnek, de elmondaná a részleteket? Nagyon fontos lenne.

David elismételte a történetet, amelyet korábban Makiannak is előadott.

– És az egész ilyen gyorsan történt, ahogy mondja? – kérdezte Benson.

– Öt-tíz perc telhetett el azután, hogy evett.

– Borzasztó. Iszonyú. Fogalma sincs, mennyire lesújt ez az egész. – Idegesen dörzsölte a kezét. – Mindenesetre, Williams, szeretném kiegészíteni a történetet. Egyébként nagyjából úgyis sejti, hogy valamennyire magamat is felelősnek érzem azért, ami a húgával történt. Mindaddig, míg meg nem oldjuk ezt a rejtélyt, itt a Marson mindannyian felelősek vagyunk. Tudja, hónapok óta tart ez a mérgezési história. Nem sokan haltak meg, de épp elegendő ahhoz, hogy megálljon tőle az ember esze. Elkezdtük visszafelé nyomon követni a mérgezett étel útját, és bizonyosak vagyunk benne, hogy az nem a farmokról származik. Egy dolog viszont beigazolódott: minden mérgezett ételt Wingrad Cityben hajóznak be; a Mars másik két városa ez idáig minden gyanú fölött áll. Ez pedig azt jelentené, hogy a fertőzés góca a városon belül van; Hennes megpróbálja igazolni ezt a feltevést. Éjszakánként berobog a városba, és saját szakállára nyomozó expedíciókat indít, de mindeddig semmit sem talált.

– Értem. Ez magyarázza Colos megjegyzését – dörmögte David.

– Tessék? – Benson arca rejtélyesen elborult, aztán kisimult. – Ó, arra a kis fickóra gondol, aki folyton telekiabálja a világot. Igen, egyszer rajtakapta Hennes, amikor elindult, mire Hennes kihajította. Hennes könnyen begurul. Mit tegyünk? Mellesleg szerintem nincs igaza. Persze minden mérgezés átmegegy Wingrad Cityn. Ez az egyetlen behajózási pont az egész félgömbön.

– Mr. Makian egyébként úgy véli – folytatta kis idő múlva Benson –, hogy a fertőzés szándékos emberi közreműködéssel terjed. Legalábbis ő és a szindikátus más tagjai kaptak olyan üzeneteket, amelyekben felajánlják, hogy valami nevetségesen alacsony összegért felvásárolnák a farmjaikat. A mérgezésről szó sem esik, és semmi bizonyíték nincs arra nézve, hogy bármi kapcsolat lenne a vásárlási ajánlat és e szörnyű mesterkedés között.

David feszülten figyelt.

– És ki teszi ezeket az ajánlatokat?

– Honnan tudhatnánk? Láttam a leveleket, de csak az áll bennük, hogy ha elfogadjuk az ajánlatukat, akkor a szindikátus adjon le egy kódolt üzenetet egy szubéte-rikus hullámsávon. A levelek szerint a vételár havonként tíz százalékkal csökken.

– És a levelek eredetét sem lehet kinyomozni?

– Sajnos nem. A közönséges levelekkel együtt érkeznek, és „Aszteroida” bélyeg van rajtuk. Hogyan lehet földeríteni az aszteroidákat?

– Értesítették már a Bolygóközi Rendőrséget?

Benson halkán fölnevetett.

– Azt gondolja, hogy Mr. Makian vagy a szindikátus többi érintett tagja efféle ügy miatt hívná a rendőrséget? Ez nyílt háborúságot jelentene. Mr. Williams, ön nem érzékeli elég pontosan a marsbeliek mentalitását. Az ember nem rohan a bíróságra, ha bajba kerül, hacsak szándékosan azt nem akarja beismerni, hogy olyan ügyről van szó, amelyet egymaga nem képes elrendezni. Nincs az a segédmunkás, aki hajlandó lenne ilyesmit megtenni. Javasoltam, hogy közölni kéne az információinkat a Tudományos Tanáccsal, de Mr. Makian még erre sem kapható. Azt mondja, a Tanács teljesen eredménytelenül dolgozik a mérgezések földerítésén, és valóban, ha ilyen megveszekedetten ostobák, akkor boldogulunk nélkülük is. És itt jön az én személyem.

– Ön is a mérgezések földerítésén dolgozik?

– Így van. Én vagyok a farm agronómusa.

– Mr. Makian is ezzel a címmel említette önt.

– Hm-hm. Szorosan véve az agronómus az a személy, aki tudományos mezőgazdálkodásra szakosodik. Én elméleti képzést kaptam a talaj termékenységének fenntartásából, a vetésforgó alkalmazásából, és ehhez hasonlókból. Mindig a Mars problémáival foglalkoztam, Nem sokan vagyunk ilyenek, így aztán viszonylag jó állást tudunk szerezni magunknak, ámbár a munkások olykor elvesztik a türelmüket, és azt gondolják rólunk, hogy gyakorlati tapasztalat nélküli, egyetemi idióták vagyunk. Máskülönbén kiegészítő képzést kaptam botanikából és bakteriológiából is, ezért tett meg Mr. Makian a Marson folyó teljes kutatási program – különösen pedig a mérgezéssel kapcsolatos kutatások – felelőssévé. De együttműködünk a szindikátus többi tagjával is.

– És mire jöttek rá, Mr. Benson?

– Igazság szerint épp olyan kevés újdonságra, mint a Tudományos Tanács, ami nem meglepő, ha figyelembe vesszük, hogy hozzájuk képest mennyire szűkében vagyok a műszereknek és a segítségeknek. De azért kidolgoztam bizonyos teóriákat. A mérgezés túlságosan rapid, tehát csakis bakteriális méregtől származhat. Legalábbis, ha figyelembe vesszük a végbemenő idegrendszeri károsodást és a többi szimptomát. Ezért a Marsról származó baktériumokra gyanakszom.

– Hogyan?

– Mint tudja, a Marson van élet. Amikor a földiek először leszálltak, a Marsot az élet egyszerű formái borították. Óriás algák, amelyeknek a kékeszöld színét már akkor is látták a teleszkópokon, amikor az űrutazás még ki sem volt találva. Voltak azután baktériumokhoz hasonló formák, amelyek az algákon élőködtek, sőt kisebb, rovarszerű élőlények is, amelyek szabadon mozogtak, de úgy állították elő saját táplálékukat, mint a növények.

– Ezek még mindig léteznek?

– Hát persze. De mielőtt kialakítjuk a farmjainkat, teljesen megtisztítjuk tőlük a földet, és olyan baktériumtörzseket ültetünk a talajba, amelyek nélkülözhetetlenek a növénytermesztéshez. Mindazonáltal kint, a megműveletlen területeken javában virágzik a Marsra jellemző élet.

– De akkor hogyan tudják befolyásolni a mi növényeinket?

– Ez jó kérdés. Nézze, a marsbeli farm nem olyan, mint amilyenekhez a földi farmgazdaságokban hozzászokott. A Marson a talajt nem süti a nap, és nem éri levegő. A nap nem ad elég meleget a földi növényeknek, és az eső is hiányzik. Van viszont jó, termékeny talaj, és van elegendő szén-dioxid, amelyre a növénynek elsősorban szüksége van. Így hát óriási üveglapok alatt nő a termés. A vetés, a gondozás és az aratás majdnem teljesen automata gépek dolga, ezért a munkásaink inkább gépkezelők, mint földművesek. A farmokat mesterségesen öntözzük az egész égitestet behálózó rendszerrel, amelynek a csövei elérnek a sarki jéghegyekig. Mindezt azért mondom el, hogy lássa: igencsak nehéz lenne közönségesen megfertőzni a növényeket. A földek le vannak zárva, és minden oldalról őrizzük őket, kivéve alulról.

– Ezt hogy értsem? – kérdezte David.

– Úgy, hogy alul vannak a híres Mars-barlangok, és lehet, hogy értelmes Mars-lakók élnek bennük.

– Úgy érti, hogy Mars-lakó emberek?